

Per tænkte ofte paa de mange Spottens Ord, han havde sagt og skrevet om denne Fattigmands-lyksalighed, — han spurgte nu sig selv, om ikke disse Mennesker i deres kummerlige Straatagshytter var rigere end han, for hvem den hele Verden laa aaben, men som ikke vidste den Plet, der kunde faa hans Hjerte til at banke.

Da Vognen var kommen et Stykke paa den anden Side af Byen, gik der en høj Mand forbi ude paa Vejkanten. Per saa ham ikke, men Hofjægermesterinden greb sin Søster i Armen og sagde:

»Det var jo Pastor Fjaltring.«

Ved at strække sig udover Vognkanten naaede Per akkurat at faa Øje paa den høje, slanke Skikkelse, inden dens Omrids udviskedes af Mørket.

»Var det den gale Præst?« spurgte han.

»Ja, — nu er det hans Spaseretid. Det siges, at han undertiden gaar her frem og tilbage paa Vejene hele Nætter igennem.«

Der var gaaet Per en Isnen gennem Sjælen ved Synet af denne ensomme, hvileløse Nattevandrers. Den bibelske Forbandelse rungede igen uhyggeligt i hans Øre: »Fredløs og ustadig paa Jorden være hver den, der trodser Herrens Bud.«

Da Vognen lidt efter kørte ind gennem Porten paa Kærsholm med denne hule Rumlelyd, han allerede kendte saa godt, og da han saa Lyset fra Vinduerne skinne ham saa lunt og gæstfrit imøde, blev